

Străina

Maria BODEANU

cl. a VII-a, Școala nr. 10 „Maria Rosetti”, București
Premiul III, secțiunea „Proză – elevi de gimnaziu”

Automobilul opri. Din el coborî o femeie înaltă, subțire, îmbrăcată în noapte. Rememoră cearta cu șoferul. Se grăbi, șovăi o clipă, dar sună ferm la poartă. Neliniștită, cercetă cu privirea strada – un lac sec. Petrecu cu privirea o frunză zorită de vânt. Își aranjă veșmântul. O sclipire îi înțepeni cugetul. Uitase! Se grăbi la automobil și strecură în poșetă *Secretul*. O fetiță deschise cu greu poarta. Femeia înmărmuri. Privirea îi lunecă spre trecut. Era copilă. Își aștepta iubitul tată în casa copilăriei. Pregătită anume pentru întâlnirea cu el, fetița își lua ceaiul. Privea, zâmbea absent și strecura suspine în urechea ceasului. Se aruncă la fereastră, o deschise. Se liniștise atunci și le șoptise Lunii și stelelor *Secretul*. Ele zâmbiră, sclipiră și mai tare, lumina bibliotecă. Și în singurătatea feerică îi dăruiră *cartea*.

Portița își întoarce chipul spre femeie. O alunga cu recea, veșnica tăcere. Tânăra mai bătu o dată. Chipul luminos, cu ochi tulburi ca marea stârnită de furtună, pe cap frunze veștede, o podoabă a frumuseții fragede. Copila veselă, cu ochi cercetători, se mai arătă o dată. Era zi, dar străina era ca solul nopții-nverșunate.

Tăcere. Străina o întrebă pe fată cine-i. Înțelese că șoferul încăpățânat greșise adresa. Privi fata și regăsi în ea apusul copilăriei și răsăritul tinereții. Stătu pe gânduri și cercetă stejarii vechi și bătrâni de la intrare. O casă mică, elegantă curma drumul. Fata rosti ceva. Dar străina pășea deja pe aleea cu tei. Se mai oprea să culeagă amintiri. Le privea, le mirosea parfumul, dar nu se încumeta să le rupă din suflet. Privea tăcută și mergea spre căsuța bunicilor, unde regăsisse căldură, dragoste și fericire. Urma glasului bunicii în labirintul inimii... Simțea alinarea mâinii calde a bunicului pe creștet. Zăcea bolnavă și se-nsănătoșea alături de veșnicia bunicilor. Un sunet, vocea o lovise și se prăbuși în fața porții. Copila, tot acolo, arunca priviri uimite, înspăimântate către femeie.

Un buciom chema străina către stâna nopților uitate. Îi spuse fetiței că va reveni. Năucită, urmă absentă pașii visului. Urcă în automobil și, tulburată, îi șopti ceva șoferului. *Fetița din Crizanteme*, cum o botezase, înflori în sufletul străinei.

O casă nouă aștepta tăcută musafirii la poartă. Saluta fiecare trecător și conducea fiecare câine sau pisică până la colț. Străina, ajunsă în fața casei, sună la poartă. Apăru o tânără în uniformă de elevă. Uimită, își îmbrățișă mătușa și o conduse, vioaie, dănțuind copilărește. Ochii negri erau umbriți de castane coapte ce mărșăluiau pe fruntea înaltă, luminoasă. După ce intrară, strada rămase

pustie, doar vântul și copacii valsau în noapte.

Străina își ținea întotdeauna promisiunile. Razele soarelui alergau pe scara văzduhului, împărțind căldură și bucurie. Ajunsă în fața porții, femeia sună. De astă dată nu se arătă nimeni. Soneria mai strigă amintirile o dată. Tăcere. Pași. Reînviată, copilăria deschise portița. *Fata din Crizanteme* îmbobocise, scrutând musafirul. Privirea îi fu umbrită când regăsi, tăcută, străina în poartă. Apele de smarald se tulburară, vestind furtuna. Valurile nu-și găseau pacea, cercetând chipul străin și totuși atât de cunoscut. Se priviră în tăcere. Străina îi spuse că revenise pentru a sta de vorbă. Fata se împotrivi să o lase pe femeie înăuntru. „Dacă mă lași, îți voi dăruii stelele și Luna.” Așa o convinse pe copila cu frunze ruginite să-i facă loc pe poarta sufletului ei.

Cătălina – acesta era numele străinei care călca apăsător pe potecă. În fața sa, *Fata din Crizanteme* îi arăta calea. Odată ajunsă înăuntru, cele două merseră în bibliotecă. Cătălina se așeză pe un scaun, iar fetița la picioarele ei. Luând o carte, femeia începu să citească tare și, astfel, îi captă atenția copilei....

Timpul trecea, lecturile deveneau din ce în ce mai captivante, iar *Fata din Crizanteme* aștepta voioasă, râvnind chiar, orele petrecute împreună. Cele două deveniseră prietene bune: copila aducea lecturi de la școală, iar Cătălina redescoperea cărțile copilăriei. Își amintea clipele minunate, magice, întipărite în suflet din căsuța bunicilor. Primele lecturi, aventuri, iubiri, descoperiri trăite în miez de noapte, citind la lumina lumânării. Alături de prietena ei, încerca să reproducă aceste amintiri, dezvoltându-le fetei. O învățase și pe copilă să iubească, să cunoască, să trăiască prin cărți. Erau singuratice, dar legau prietenii trainice cu cărțile. Dacă se înfuriau, criticau o carte. Dacă se bucurau, reciteau o carte. Dacă le era sete de cunoaștere, citeau ceva nou. Așa ajunseră să trăiască o viață diferită, dar plăcută, cultă și niciodată obositoare, înjositoare sau plictisitoare. Experiențele erau trăite în comun, iar viața își scria cartea în fiecare zi.

În fiecare noapte, la culcare, *Fata din Crizanteme* vorbea cu Luna și cu stelele, le avea aproape și le îndrăgea precum Cătălina.

Într-o seară, Cătălina și fetița de odinioară stăteau în bibliotecă și vorbeau:

— Am câștigat o prietenă și o viață ca o aventură, spuse femeia.

— Eu am câștigat stelele și Luna!